

REÜNIE

Voorpublicatie

“J'aime, j'aime la vie,” blèrt de autoradio. Rakelings scheurt de wagen langs hem heen en rijdt zo de beek in. Boris herkent de jongens die in de auto zitten. Ze drijven nog even. Dan zinkt de auto in het water. Hij voelt zich op een vreemde manier kalm, maar aarzelt om naar huis te gaan. Hij loopt straat in, straat uit. Als hij uiteindelijk zijn huis nadert, komt zijn moeder hem tegemoet. 'Waar bleef je? Er is iets vreselijks gebeurd. We hoorden net dat er een auto in de beek ligt, met kinderen erin!' “Ze hebben hun verdiende loon,” denkt Boris. “Alsjeblieft, laat ze daar.”

Op een zonnige meidag arriveerde Dorian Pots in een hotel, even buiten het Twentse Diepenheim. Na een snelle lunch in het restaurant besloot hij een fikse wandeling te maken naar 't middeleeuwse stedeke waar hij om twee uur een afspraak had. Dorian kwam drie kwartier te vroeg aan en streek neer op het terras van café Boonk. Luttele minuten later werd de stilte onderbroken door het getiktak van naderende hakken. Hij keek op en zag een rijzige gestalte in een knalblauwe bolletjesjurk. Een hoekige diva liep met ferme tred het terras op en ging twee tafels verder zitten. Grijs krullen omrandden een grof geplamuurde tronie. Dorian blik haakte zich vast aan de hare. Ze keek hem vragend en daarna verrast aan. Haar vuurrood gestifte mond viel een beetje open. Toen riep ze met bulderende stem:

'Nee maar, Dorian Pots! Mijn oude schoolkameraad!' Een donkere herinnering sijpelde traag naar binnen en kleefde als stroop aan de tentakels van zijn bewustzijn. Lieve hemel! Nu wist hij wie deze excentriekeling was. Titus Balkenhol. De pias uit zijn schooltijd. Dorian overwoog spoorlags het hazenpad te kiezen, maar in plaats daarvan hoorde hij zijn robot antwoorden:

'Dag Titus. Dat is lang geleden.'

'Wat een toeval dat ik je hier tref ! Kom bij me zitten, kerel!'

Titus klampte een serveerster aan en bestelde bier.

'Op de goeie ouwe tijd!' riep hij en stootte zijn glas tegen het zijne.

'Op de goeie ouwe tijd,' echode Dorian.

'En hoe is het met jou?' vroeg Dorian, eerder om de aandacht van zichzelf af te leiden dan uit belangstelling.

'Ik mag niet klagen. Ik ben een succesvol ondernemer zoals men dat zegt. Niemand die dat had verwacht toen ik met de hakken over de sloot mijn eindexamen haalde. Ik zeker niet.

Niets interesseerde me en ik had geen idee wat ik wilde worden in het leven. Toen kwam ik Floris tegen. Samen zijn we een schildersbedrijf begonnen. Dat werd niet onmiddellijk bingo, maar na een paar jaar was de naam van Balkenhol & Zwaan gevestigd. Vooral bij schilderwerk van historische panden kon men niet meer om ons heen.'

'En ben je getrouwd? Heb je een relatie?'

'Mijn vorige huwelijk was een ramp, maar Rosa is geweldig. Ik ben blij dat ik haar uit Italië heb gehaald. En jij?'

‘Ik ben sinds vijf jaar uroloog bij het VU Medisch Centrum. Daar heb ik Sophie ontmoet. We wonen nu samen in Amsterdam en hebben een dochter van drie jaar, Lisa.’ Titus knikte goedkeurend. Toen stond hij op en zei:

‘Zeg, het is fantastisch om je te ontmoeten, maar ik moet er vandoor. Ik zie je vanavond, bij de reünie!’

Dorian voelde de klap op zijn schouder nog natintelen terwijl hij zich afvroeg: ‘Een reünie? Waarom weet ik daar niets van?’

Het was kwart voor vier ‘s middags. Nora was te laat. Op het terras van Café Boonk zat de oude dame Iris Pots op haar te wachten. Mager en knokig. Een ongedurige Pekinees met venijnige oogjes zat op de stoel naast haar. Nora ging puffend tegenover haar zitten. Enige tijd zeiden ze niets.

‘Zullen we eens een cappuccino nemen?’ vroeg Nora.

‘Koffie!’ baste Iris. Ze wenkte een ober.

‘Ik ben wat later. Anouchka en Sophie hadden ruzie. Ze zaten elkaar het hele huis door achterna.’

Iris reageerde niet en leek volledig in gedachten verzonken. Toen zei ze:

‘Dat middeltje van jou helpt niet. Ik heb nog steeds last van artritis. Mijn handen doen godallemachtig pijn. ’s Ochtends kom ik bijna mijn bed niet uit, zo stijf ben ik dan.’

‘Het werkt echt, geloof me. U moet vertrouwen hebben.’

‘Op vertrouwen kan ik niet bouwen.’

‘Bent u nu een beetje geïnstalleerd in uw nieuwe appartement?’

‘Bijna. Ik heb niet veel nodig. Als ik mijn Atilla maar heb, en een paar persoonlijke spullen. Ik ben blij dat ik van die ballast ben verlost. Het aanbod van Titus kwam als een geschenk uit de hemel.’

Nora voelde een steek van jaloezie. Zij had Iris overgehaald Villa Bergval te verkopen. Dus zij had er recht op. Ze had geld ingezameld om er een meditatiecentrum te vestigen. Maar toen was die lepe Titus haar voor.

‘Pas op voor de waterblaag. Die kwade geest lokt je het water in. Als hij je te pakken krijgt ben je verloren!’

Had hij maar naar zijn moeder geluisterd. Felix, een jongen van tien jaar oud, had allang in zijn bed moeten liggen. Maar op een mooie zomeravond was hij stiekem het huis uit geslopen om te gaan zwemmen in de beek. Het was een weddenschap die hij met zichzelf had afgesloten. Hoewel hij doodsbang was voor de watergeest moest hij er juist heen. Pas als hij zou gaan zwemmen na het vallen van de avond was hij geen Felix bangerik, Felix bangerik. Daar stond hij dan, in het donker voor de beek. ‘Nu moet het gebeuren,’ zei hij hardop, ‘nu!’ Hij deed zijn rugzak met daarin zijn lievelingsbaddoek af en legde hem naast zich neer. Daarna trok hij zijn shirt, zijn broek, zijn schoenen en sokken uit. Met een voorzichtige sprong was Felix in het water. Koel, maar aangenaam voelde het. Zijn angst verdween. Hij dook kopje onder, kwam weer boven en zwom. Hij genoot van de zwempartij. Toen hij zo een tijdje had gezwommen vond hij dat het was volbracht. De weddenschap was gewonnen. Nog

een paar ferme slagen en hij was aan de kant. Maar... hij kon het niet. Zijn benen deden niet wat hij wilde. Hij spartelde uit alle macht, maar de wal bleef buiten zijn bereik. Wat hield hem tegen? Hij speurde over de beek en zag niets dan het water en de bomen langs de oever die op veelpotige reuzeninsecten leken, hangend op hun kop, zwart tegen de loodgrijze hemel. Daarna spitste de jongen zijn oren. Hij hoorde geen geluid. Maar plotseling rees vlak voor hem een schim uit het water op. Een jongen van ongeveer zijn leeftijd met donkere krullen. Zijn huid had een vreemde kleur: donkerbruin met een groene glans. Hij gloeide als een dwaallicht. De waterblaag! Zijn grote ogen staarden hem aan. Toen glimlachte het wezen en stak zijn hand naar hem uit. Felix werd onweerstaanbaar door hem aangetrokken, maar op hetzelfde moment voelde hij in elke vezel weerzin. Er was een hels kabaal in zijn hoofd: alsof er tegelijk een autoalarm afging en kermissirenes loeiden wanneer er raak is geschoten. "Neem zijn hand toch aan!" schreeuwde een stem. "Nee, nee! Niet doen!" waarschuwde een andere. Langzaam naderde zijn hand die van de watergeest. Op het moment van aanraking trilde hij over zijn hele lijf en sloot zijn ogen. De sirenes verstomden alsof iemand de stekker eruit had getrokken. Toen hij zijn ogen opende beseftte hij dat ze van plaats waren gewisseld. Terwijl Felix zag hoe de waterblaag naar de kant klom voelde hij alle levenskracht uit zich vloeien. Het water zoog zich aan zijn lichaam vast en verzwolg hem.

Dries was op weg naar Albert. Vandaag was de grote dag.
'Ha Dries, je bent mooi op tijd,' begroette Albert hem. Ze liepen de stal in.
'Hier staat 'ie dan: onze bijdrage aan Kunstmoment Diepenheim.'
Daar, in het midden van de ruimte stond een houten plateau op een metalen constructie.
'Zijn alle problemen opgelost?' vroeg Dries.
'Jawel, jawel. Het verzonken looppad heb ik gisteren met Frank afgebouwd. We moeten het bestuurbare ponton zo dadelijk ter plekke installeren. We gaan dan nog een paar keer testen. Als alles goed werkt komt het alleen nog aan op de timing tijdens de opvoering. Het is natuurlijk wel de bedoeling dat het ponton op het juiste moment weer omhoog komt. We willen niet dat er ongelukken gebeuren, of wel?'
'Och,' zei Dries en grimlachte.
'Kom,' zei Albert, 'we hebben geen tijd te verliezen. We pakken alles in.'

Albert Zwierink reed van de Schipbeek naar Lochem waar hij het mooiste meisje van de klas zou ophalen. Zij was bijzonder voor hem en niet alleen omdat ze mooi was. Als hij vroeger op school weer eens werd getreiterd was zij de enige die het voor hem op nam. Ze was een lieve, humoristische en warmhartige meid. Toch had Agnes Sultana een slechte reputatie. Maar dat had vooral met haar wispelturige houding tegenover jongens te maken. Dorian en zij waren het droompaar. Maar van de ene op de andere dag ging ze met Leo. Nota bene Dorians felste tegenstrever. Meisjes mogen de liefde niet als een spel opvatten.

Tijdens de rit naar de villa genoot hij van haar nabijheid. Elk woord dat hij oppakte legde hij weer neer tot hij door zijn voorraad heen was.

‘Stop!’

Ze reden juist over de oprijlaan van villa Bergval. Geschrokken trapte Albert op de rem.

‘Wacht even,’ zei ze zacht.

‘Is er iets?’ vroeg hij. De eerste zin sinds ze in de auto naast elkaar zaten. Zijn stem klonk vreemd.

‘Ik wil hier gewoon even wachten.’

‘Oké.’

Hij keek naar het landhuis dat statig en ongenaakbaar boven hen uittorende. Er scheen licht uit enkele ramen. Een onneembaar fort. Geschikt voor knappe rijke jongens als Dorian, of slimme zakenmannen als Titus. Niet voor falers als hij. Nog nooit was hij er binnen geweest. Nog nooit. Misschien voelde hij zich solidair met Agnes, maar nu hij hier eindelijk stond was er ook bij hem een aarzeling.

‘Albert?’

‘Ja?’

‘Wat vind jij van die reünie?’

‘Uhm, eh, ik weet het niet, ik...’

‘Weet je, ik ben nooit een schijtluis geweest. Maar toen ik in Diepenheim aankwam werd ik ineens bang. In L.A. dacht ik dat hier mijn thuis zou zijn. Nu blijkt dat het niet zo is. Niet meer. Maar waar dan wel? Misschien is het voorgoed verdwenen.’

Albert keek haar verbouwereerd aan.

‘Ik kraam onzin uit. Vergeet het. Kom, we gaan naar binnen.’

Ze had afscheid genomen van Floor en gezegd: ‘Ik zie je zo dadelijk.’

Daarna was ze het huis uit geslopen, had haar fiets gepakt en was naar de Schipbeek gereden. Deze was verlicht door felle lampen. Een aantal mensen was drukdoende met voorbereidingen van het spektakel. Aan weerszijden van de beek waren dranghekken geplaatst. Een groep nieuwsgierigen sloeg de bezigheden gade. Ze voegde zich bij hen. Niemand lette op haar. Ze trok de capuchon van haar hoodie over het hoofd en wachtte rustig tot het moment daar was.